

holdsvis 115 og 101 Mill. Pd. Rør — maa formentlig for en ikke uvæsentlig Del søges deri, at Priserne i 1884 vare gennemgaaende faldende, saa at Fabriken, der kontraktmæssig betalte Rørene ved Modtagelsen med Dagens Pris for Muskovadosukker (6 Pd. Sukker for 100 Pd. Rør), gennemgaaende betalte højere Priser for Rørene, end hvad der svarede til den senere Salgspris for det forarbejdede Produkt, medens det følgende Aar, der havde opadgaaende Priser, frembød det omvendte Forhold.

Kampagnen 1886 medførte igjen et Driftstab af 106,000 Kr., men Kampagnen 1887 et omtrent ligesaa stort Overtag.

Uf de foran meddelte, paa Oplysninger fra Selskabets Bestyrelse støttede Data, fremgaar altsaa, at Fabriken af de 9 Aar efter Rekonstruktionen vel i 4 Aar har givet Driftsunderskud, men heraf vare de 2 Aar de første i denne Række, hvor mange Vanstæligheder skulde overvindes og Erfaring erhverves, inden Forretningen kunde ventes at komme i en rolig Gang, og de 2 andre Underskudsår falde i Sukkerkrisen, som dog for saa vidt ikke har udøvet større Virkning paa Fabriken, end at hver Gang det følgende Aar har dækket det forudgaaendes Underskud, saa at disse Underskud maa siges at have beroet paa uberegnelige Tilfældigheder. Imidlertid har dog de 2 sidstnævnte Aars Driftstab i Forbindelse med den ved Sukkerkrisen forarsagede store Usikkerhed skaffet Selskabets Bestyrelse store Vanstæligheder ved at opnaa den Kredit, som den efter en uheldig Kampagne ikke har kunnet indvære til Sværtsættelsen af den næste. Finansministeriet har derfor ved begge disse Leiligheder maattet komme Selskabet imøde ved for sit Vedkommende at samtykke i, at det Firma, der fortrakke Selskabet med de til næste Kampagne nødvendige Forsyninger, betingelsesvis og indtil et vist Beløb fik Ret til fortrinnsvis Dækning af de i Kampagnen indvundne Produkter (hvilke ikke vare indbefattede i Statskassens Pant), ligesom det maatte tilfises hemeldte Firma, at Statskassen, i Tilfælde af, at Selskabet maatte standse Fabrikens Drift inden Kampagnens Tilendbringelse, vilde affjøre det til kontraktmæssig Pris de Beholdninger af Stenkul, Sække og Filterklæde, som Firmaet til sukkestv Forsyning af Fabriken havde oplagt paa St. Croix som sin Eiendom, dog kun forsaavidt Beholdningerne, om hvis Oplæggelse Indberetning efterhaanden skulde gjøres til Gouvernementet, ikke vare større

end Kampagnens sikkre Gjennemførelse kunde anses for at have krævet. Det forholdsvis heldige Udfald af begge de paagjældende Kampagner, 1885 og 1887, bevirkede imidlertid, at disse Indrømmelser ikke traadte i Virksomhed.

Tages de nævnte 9 Aar under Et, har Fabrikens Drift, i indskrænket Forstand, i Genhold til de foranstaaende Oplysninger givet et Overtag af i Alt omtrent 300,000 Kr. (hvoraf, som bemærket, 105,644 Kr. ere indbetalte i Statskassen), og tages Hensyn til, hvad foran er bemærket om de af disse Aar, som i og for sig have givet Underskud, tør man deraf drage den Slutning, at selve Driften i det Hele taget og afsjet fra Svingninger i de enkelte Aar ikke blot kan bære sig selv, men ogsaa give noget Overtag, under vedvarende gunstige Forhold endogfaa et meget klæffeligt Overtag (i de 3 heldige Aar 1881—1883 var det gennemsnitlige aarlige Overtag over 165,000 Kr., altsaa 23,500 Kr. mere end den løbende 5 pCt. Rente af Aktiekapital og Statslaan). Men paa den anden Side kan man af de foreliggende Data formentlig med Sikkerhed slutte, at under saadanne veglende Forhold, som der med Sandsynlighed maa gjøres Regning paa, kan det neppe ventes, at Fabriken fuldt ud skulde kunne svare den løbende Rente af hele den Kapital, som er anbragt i den, og at der ikke er nogen Udsigt til, at Selskabet nogenstunde skulde faae sine Rentestancer til Statskassen dækkede, endmindre selve Laanet tilbagebetalt. At St. Croix Kolonialkasse har været ude af Stand til at dække sin i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for Statslaanets Forrentning og Afbetaling og for et bestemt Udbytte af Aktierne, er bekjendt.

Med Aaret 1887 ender et Afsnit af Sukkerkogeriets Historie, idet de imellem Selskabet og Planterne paa St. Croix for et Tidsrum af 10 Aar afsluttede Kontrakter om Levering af Rør til Fabriken udløb med dette Aar.

Midt i April 1887 meddelte Selskabets Bestyrelse Finansministeriet, at de indledede Forhandlinger om disse Kontrakters Fornyelse for længere eller kortere Tid ikke havde ført til noget gunstigt Resultat, idet af Fabrikens tidligere Rørleverandører saa mange havde nægtet at forny Kontrakterne, at Fabriken under Forudsætning af en almindelig Høst ikke vilde kunne gjøre Regning paa Levering af mere end omtrent 55 Mill. Pd. Rør. Denne Tilbageholdenhed fra flere større Plantageeieres Side